

Sygn. akt II CNP 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 sierpnia 2015 r.

skargi P. B. (dawniej Ś.)

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 1097/13

wydanego w sprawie z powództwa P. Ś. obecnie B.

przeciwko "W." Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2. zasądza od P. B. na rzecz "W." Spółki Akcyjnej w W. kwotę
600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424 k.p.c. w zw. z art. 417 § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrejonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C- 224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wywód prawny przedstawiony w skardze P. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 r. nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrejonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej

wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarga zawiera w istocie propozycję odmiennej oceny stanu faktycznego będącego podstawą zaskarżonego orzeczenia, co w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalne (art. 424⁴).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. w zw. z 6 pkt 4 w zw. z 12 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).